

[Tange.]

I § 24, stk. 1, har man den regel om, at et udvalgsmedlem bortset fra offentlig licitation ikke må have handelssamkvem med kommunen eller yde kommunen andre ydelser mod betaling. Den mener vi bør udvides, sådan at det ikke alene skal gælde de engagementer, der vedrører selve udvalget, men alt kommunalt arbejde, selvfølgelig bortset fra offentlig licitation, men også arbejde, der vedrører andre udvalg. Det bør godkendes af hele borgerrepræsentationen, hvis der skal indgås aftaler med borgerrepræsentationens medlemmer om at have handelssamkvem med kommunen eller i øvrigt udføre arbejde for kommunen.

Med hensyn til §§ 26 og 36 mener vi ikke, at der bør tilkomme formænd og borgmestre repræsentationsgodtgørelse. Jeg mener, den højtærede minister måske er lidt blåøjet, når han i bemærkningerne til lovforslaget skriver, at det er nødvendigt, eller at det er hensigtsmæssigt, at man giver disse repræsentationstillæg, der for borgerrepræsentationens formand skulle dreje sig om ca. 7.200 kr. årligt, bl. a. fordi der er særlige repræsentationsforpligtelser, der i praksis påhviler København som landets hovedstad, og som bl. a. indbefatter statsbesøg samt besøg af folketingets og regeringens officielle gæster. Jeg tror ikke, der er nogen borgerrepræsentant eller borgmester, der nogen sinde har været med til at betale sådanne repræsentationsudgifter. I så fald er beløbet i hvert fald for lille. Vi mener, at repræsentation må foregå over en repræsentationskonto, der godkendes, og som der selvfølgelig føres kontrol med af borgerrepræsentationen. Det kan ikke være et fast årligt beløb, der tillægges, det er for så vidt en skjult lønforhøjelse.

Med hensyn til bydelsrådene i § 52 er vi meget betænkelige ved disse bydelsråd. For det første fordi de ikke vil have den store interesse for befolkningen, hvis der ikke er konkrete sager, der optager befolkningen – og det er der jo som regel ikke, når der er kommunevalg – og er der konkrete sager, så har vi allerede nu set, at befolkningen har muligheder for at gøre sig gældende. Vi så det ude fra Nansensgade, hvor det lykkedes beboerne at få en byplanvedtægt ændret. Vi så hellere, når der var sager, hvor borgerne skulle høres, at man simpelt hen lavede en afstemning, sådan at borgerne derigennem kunne give deres besyv med.

Vi vil i hvert fald gerne deltage i udvalgsar-

bejdet og håber, at det endelige lovresultat må gå i retning af vore ønsker.

Aase Olesen (RV):

Det har ligesom for andre partiers vedkommende været det radikale venstres principielle holdning til spørgsmålet om Københavns forfatning, at vi i så høj grad, det overhovedet var muligt, skulle ligestille borgerne i landet, også i forhold til deres lokale styre, og vi skulle også ligestille de folkevalgte i det lokale styre.

Men vi må jo indrømme, at der er en række kendsgerninger, som gør, at København adskiller sig fra alle andre kommuner i landet. En del af disse kendsgerninger kan vi ikke gøre noget ved. Det drejer sig om størrelsen, det drejer sig om den særlige karakter, som kommunen har af hovedstad med de forskellige centerfunktionsmekanismer, som råder i byen. Det drejer sig også om den særlige struktur, som Københavns kommune har, derved at den er en del af et bysamfund. Jeg vil tro, at ingen her i dette ting vil gå ind for kommunalreformens hovedprincip: én by, én kommune, og gøre det til en væsentlig ting i dette spørgsmål. Jeg tror ikke, nogen kan forestille sig, at vi har én kommune, der rækker fra Hundested til Køge eller for den sags skyld tager meget større dele af Sjælland med.

Men andre forskelle er vi i stand til at gøre noget ved, hvis ellers viljen var der og under visse forudsætninger.

En af disse ting er denne mærkelige dobbelte kommune, hvor vi har primær- og sekundærkommune i ét.

Den anden ting, vi kunne gøre noget ved, var magistratsordningens adskillelse mellem den besluttende og den udøvende myndighed, altså det, der har været omtalt tidligere som problemerne omkring de administrerende udvalg.

Endelig adskiller Københavns kommune sig jo fra alle øvrige kommuner ved en ejendommeligt manglende folkelig opbakning af det københavnske kommunestyre. Stemmedeltagelsen er jo katastrofalt lav, under 50 pct. ved kommunevalgene. Det står i modsætning til den voksende interesse, der er blandt Københavns borgere for lokale kommunale anliggender.

Når vi ser på det fremsatte forslag og vurderer det på denne baggrund, så må jeg sige, at mit hovedindtryk er skuffelse. Jeg er skuffet over, at ministeren stort set blot har skrevet